

RYCZENIE (4) sb n

Pierwsze e jasne; końcowe e z tekstów nieoznaczających é lub -é.

sg N ryczeni(e) (1). ◇ A ryczeni(e) (2). ◇ I ryczeniem (1).

Sł stp notuje, Cn brak, Linde w objaśnieniu s.v. ryk.

Rzeczownik od „rycząć” (4) :

1. *Donośny, groźny lub żałosny głos* [czyje: G pron (2), ai poss (1)] (3) :

a. *Wydawany przez zwierzęta; boarium Mącz (2)* : Thego roku w Polfzce była wielka żimá/ fład był wielki nieurodzay/ y głod dla zdychania dobytká od głodu/ ktoremu pośpolity człowiek odzyerał fłopki połyte y dawał všmierzáiac ryczenie iego. *BielKron* 388; *Boarium, Wołowy/ álbo Bydlęcy huk/ albo Ryczenie. Mącz* 26a; [ryczenye mugitus i(d est) vox bovum *ReuchlinBartBydg* v2].

b. *Wydawany przez ludzi (1)* :

W porównaniu (1): Bog Turecką moc ná lud fwoy pobudził/ [...] y ryczenie [*rugitum*] ich iáko Lwie/ ítráfzliwe iym vcźynił. *ModrzBaz* 127v.

2. *Lament, głośne płakanie (1)* :

Wyrażenie: »płacz z ryczeniem« (1): *Lamentum* – Płacz z riczenim. *Calep* 579b.

Synonimy: 2. *lament, płacz, płakanie*.

Cf RYCZEĆ, 1. RYK